

Iridius sång

av

Andreas Ingo

Äventyrarna

Den spöklika nebulosan fyllde hela Jet Vinters synfält. Vita slöjor, som av det tunnaste siden, skapade av interstellärt stoft, bredde ut sig många ljusår över den annars stjärnspäckade himlen. Jet var ensam, förtrollad av detta stillsamma skådespel. Pupillerna i hans ögon var förstorade, då han satt i mörker för att kunna urskilja detaljerna i den yttre rymden. Kring pupillen i hans högra öga bredde en ljusgrå iris ut sig, kantad av små svarta prickar, men det fanns även en smal ljusgrön ring. Mitt i detta öga reflekterades Iridius, en ung flammande stjärna i det skiraste vitt. Jet var en ung man, med ett inbjudande ansikte och mörkbrunt hår som för tillfället var okammat och spretigt. Han var dock totalt försjunken i föremålet för hans längtan och såg därför inte det objekt som närmade sig på radarn.

Luckan till rymdskeppets manuvreringsenhet öppnades och Naomi hävde sig in. Hon manuvrerade sig med lätthet fram i det gravitationslösa innandömmet med lysande paneler, knappar, brytare och spakar. Hon strålade med sina ljusblå ögon, som omgärdades av ett attraktivt ansikte, något äldre än Jet's, men ändå ungt. Hon hade förövrigt rött hår, långt och fylligt, i samma nyans som hennes läppars. "Vi har varit länge i den förbjudna zonen.", sa Naomi och fortsatte: "Har du koll på koordinaterna?" Jet kastade en blick på radarn. Objektet var avlångt och onaturligt, av ett slag de inte hade förväntat att finna ute i den yttre rymden. Naomi, som såg vad Jet såg, uttryckte en min av förvåning. "Vad kan det vara?" Jet funderade ett slag medan han skannade alla frekvenser. "Det kan vara ett rymdskepp, men ingen har gjort något försök att kontakta oss." De betraktade objektet länge och nyfiket. När de kommit tillräckligt nära kunde en lysande vit närmast rektangulär form skönjas genom rutan. Jet sökte småleende Naomi's blick. "Meddela Hans."

En stund senare var alla tre i besättningen samlade. Hans, vars nyfikenhet hade väckts, betraktade de andra. "Ingen signal?" Jet skakade på

huvudet. Hans drog handen genom sitt roströda skägg och hans anletsdrag uttryckte en lätt upprymdhet. Denne runt trettio år gamla man, med en viss övervikt, hade blont hår och skarp blick. "Hade det varit ett skepp från rymdflottan hade de kontaktat oss vid det här laget."

De närmade sig och till deras förvåning visade det sig att det trots allt var ett av rymdflottans skepp. Jämfört med deras var detta skepp betydligt större. Dess utbyggnader, antenner och radartorn skickade skarpa skuggor mot den vita lättmetallskroppen i Iridius sken, och besättningen på Jet's skepp kunde i rött tydligt läsa texten: "United Systems" och under denna: "Star Voyager 3b." En bit längre fram på skrovet fanns det en stor skada. Lättmetallskroppen hade fläkts upp, som om en explosion hade detonerat inifrån. De betraktade detta med skräckblandad fascination. "Vi måste undersöka.", sa Naomi. "Kanske finns det några överlevare."

De tre rymdresenärerna begav sig av ut ur rymdskeppet, ledda av Jet, iklädda rymddräkter. De passerade, en efter en, genom hålet i skrovet där den tänkta explosionen hade ägt rum. De möttes inne i rymdskeppet av ett kompakt mörker. De tände de medtagna sökarljusen och möttes av en fruktansvärd syn. Utan gravitation svävade kroppsdelar, ben, armar, huvuden, om vartannat, i det en gång så vackert polerade utrymmet. Frusna bloddroppar hängde stilla i det syrelösa vakuumet och Jet kunde inte låta bli att känna på dessa. Han höll det hårda blodet i handen och lät tummen sakta stryka över dess yta. Det var lätt för honom att bli fascinerad av denna tragiska realitet, även om han samtidigt insåg situationens allvar. Naomi tog tag i en rymdhjälm som svävade framför henne, men fylldes av ett lätt illamående när hon såg den livlösa skallen där inuti. Ansiktet var en medelålders kvinnas, förvånansvärt välbevarat. Hennes bruna ögon, med inslag av citrongult och svarta prickar var öppna, och Naomi förstod att ansiktet snabbt hade frusits ner av rymdens låga temperatur, som var neråt minus hundrafemtio grader celcius.

De fortsatte längre in i rymdskeppet och stötte där på flera döda människor. Dessa var hela. I en avdelning svävade en halvnaken man, med skärsår runt lederna. Han svävade, fastbunden med två remmar, ovanför en av sängarna som var uppspända längs det cylinderformade utrymmets väggar. Hans betraktade den döde som stirrade på honom med ihålig blick. Mannen var ung, yngre än Hans, kanske i tjugoårsåldern. Detta fick honom att minnas tillbaka på ceremonin före hans flickväns begravning. Hur ung hon varit och hur meningslöst allt kändes. Hur obeskrivligt tomt allt var, och det fick honom att drabbas av ångest. Han hade velat följa med henne på den där ödesdigra resan, men hon hade vägrat, hade sagt att det hela var hennes hemlighet. Hans försvann in i sin egen värld, i sitt mörker. Det som hänt var som en avlägsen mardröm, en händelse han lyckats förtränga, för att kunna överleva. När han återvände till nuet och tittade på såren kring mannens handleder såg han ett fruktansvärt öde. Det var inte bara en olycka. Något

måste ha framkallat en masshysteri av något slag. Något som fick folk att skära upp sig och spränga sig i bitar. Han ville inte se. Han ville inte vara där. Han ville bara bort. "Jag kan inte längre", sa han över radion. "Vi återvänder. Det finns inga överlevare här." Naomi lyssnade uppmärksamt. "Vad ska vi ta oss till med alla kropparna?", undrade hon. Ingen svarade.

Naomi betraktade Jet som var fullt upptagen med att undersöka rymdskeppets innanmäte. Han sökte febrilt i skrymslen och vrår. "Tänker du fortsätta?", undrade Naomi. Jet, som fann ett elektroniskt dokument i en fastspänd plastficka, tog fram det och vände sig om. "Varför inte?" Han fortsatte: "Vi har ingen aning om vad som hänt." Det vred sig i magen på Hans som i den stunden insåg det meningslösa med hela deras resa. Han hade inte velat följa med men låtit sig övertalas. Samtidigt så mindes han vad hans flickvän gjort, och att de själva just nu kanske höll på att upprepa samma misstag. Hans blängde argt på Jet. "Det där låter verkligen oansvarigt, till och med för att komma ifrån dig. Du vet mycket väl att vi rör oss på förbjudet område, och att det kan finnas goda anledningar till det!" Jet ignorerade Hans påstående, tröck på en markering på det elektroniska dokumentet han höll i sin hand, text lystes upp, och han läste högt för de andra. "United systems. Den 912:e kvadranten. Dag 217. Vi har spelat rollspel hela dagen. Det var trivsamt. Det är lugnt som vanligt. Livet har sin gilla gång. Tertio mådde illa tidigare denna dag. Kanske beror det på maten. Fast det finns andra som tror att det ligger till på ett annat sätt. Han borde kanske inte följt med. Har kanske aldrig haft vad som krävs. Precis som kapten sade. Annars har jag mina egna funderingar..." Hans ruskade på huvudet. Jet tittade på honom med spänd blick. "Jag har inte kommit ända hit ut bara för att vända om så fort vi råkar ut för något otrevligt. Kan vi inte åtminstone undersöka vad som hänt innan vi börjar prata om en eventuell hemfärd?" Hans, som var relativt uppretad, och inte var känd för att hålla något tillbaka spände blicken i Jet och sade: "Grejen med dig Jet, är att du inte kan lyssna på andra. Jag älskar rymden, det vet du mycket väl, men jag är inte beredd att riskera livet för det!" Jet svarade inget på detta, utan tittade ner på dokumentet och läste ett slag tyst för sig själv. Sedan sade han: "Låt oss rösta om det." Naomi, som var något vilsen i denna fråga, och inte visste vad hon skulle göra, sade att hon också tyckte att de kunde leta vidare i skeppet, för att finna någon slags förklaring på vad som hänt. Sedan skulle de kanske vara bättre i stånd att fatta ett väl informerat beslut.

De sökte ihärdigt, i skrymslen och vrår, skeppet var dock stort och sökandet drog ut på tiden. Flera timmar hade gått och de kunde inte finna något som skulle kunna ligga till grund för vad som verkade vara kollektivt självmord. Hans ansåg att sökandet var fruktlöst och sade att han vägrade fortsätta under dessa omständigheter. Han hade nära och kära att tänka på och kunde inte ta risken att förlora sitt liv bara på grund av en äventyrsresa,

motiverad av en envis vän på jakt efter något han inte förstod. De bestämde sig dock för att göra ett sista försök att finna vad de sökte.

Jet tog sig igenom skeppet till manuvreringsenheten, som inte låg i rymdskeppets främre del, utan i mitten i en sektion som höjde sig ovanför de resterande delarna av skeppets skrov. En luftsluss separerade denna sektion från de andra och Jet drog sig in och dörren stängdes. Det väsende ljudet från gasen som fyllde luftslussen avslöjade att det fortfarande fanns syrgas i rymdskeppet. Den andra dörren i luftslussen öppnades. Jet fortsatte. Sektionen var cirkulärt formad och taket, liksom väggarna, var till stor del en genomskinlig bubbla som vätte mot världsrymden, uppdelad i sektioner av smalare stänger i blänkande metall. Jet tog med en glidande rörelse sig fram till en av manuvreringsstolarna och satte sig tillrätta. Han drog två remmar runt kroppen och lutade sig tillbaka. Han hade fått en idé.

Tänk om rymdskeppet fortfarande var manuvreringsbart? Då han var en skicklig rymdpilot och var väl förtrogen med rymdflottans teknologi, var det inte svårt för honom att pröva. Han vred om en nyckel och panelerna runt omkring honom tändes. Ett interaktivt hologram i blått lyste upp Jet's ansikte, och han manuvrerade utan bekymmer sig igenom uppstartningsproceduren. Ett susande ljud avslöjade snart att energikällorna fortfarande var intakta och ljuset tändes. Jet manuvrerade sig sedan med hjälp av rymdskeppets dator fram till loggen för att kontrollera när skeppet senast hade använts. Det visade sig då att det var över tre år sedan. Det som hänt, tänkte Jet, hade troligen ägt rum vid denna tid, och ännu hade inga från stjärnflottan brytt sig om att göra något åt saken. Den förbjudna zonen, och därigenom också denna grupp människor, hade övergivits av totalt okända orsaker.

En halvtimme senare, som präglats av intensiva diskussioner, var det hela uppgjort: Hans skulle återvända hem medan de två andra skulle fortsätta som planerat. De skulle först ge de döda en anständig begravning. "Jag kan inte lämna Jet ensam här ute.", sa Naomi när hon försökte motivera sitt beslut. "Ni måste vara tokiga.", sa Hans med allvar till de andra, medveten om vad som pågick mellan de båda. Han tänkte, inte utan grund, att Naomi var förblindad av sin kärlek till denna unga man, vilken också fått honom på kroken. Men det fanns enligt honom viktigare saker i livet än att följa en äventyrarens drömmar, och det var i denna stund mer uppenbart än vad det någonsin varit. "Farväl Hans." sa Jet. "När vi kommer tillbaka kommer du att förstå varför jag är så mån om att få göra denna resa." "Du är vansinnig.", sa Hans, "detta har mer och mer börjat gå upp för mig. Men det värsta är att du fångat Naomi på kroken." Naomi protesterade förstås, men det gjorde varken från eller till. "Farväl Hans", sa Naomi, "när vi ses igen..." Naomi tystnade. "Allvarligt, fråga dig själv om du verkligen vill göra detta?" Naomi tittade bekymrat på Hans. Hans skakade förebrående på huvudet. Naomi spände sedan blicken i honom. "Jag vill."

Kärleken

De färdades under tystnad genom rymden. De satt i manuvreringsenheten, varma, avslappnade, lättklädda och lediga. De hade gjort rymdskeppet till sitt eget, även om de insåg att de inkräktat på de dödas territorium. Det var inte skuld Naomi kände, utan snarare ett slags mörkt förebådande, och det skapade en känsla av allvar, att hon var tvungen att ta vara på vad hon fortfarande hade. Ju längre ut i rymden de kom desto tystare blev Jet, ibland satt han totalt försjunken som i en slags trans, som om han befann sig i en värld vilken Naomi inte kunde beträda. Naomi knäppte loss de remmar som hon hade kring sin kropp och svävade över till Jet, som inte hade märkt vad som skedde. "Var är du Jet?", sa Naomi. Jet räck till lite, vände på huvudet och log. Naomi drog sig sedan fram till honom och knäppte upp hans remmar. Hon satte händerna för hans ögon. "Bara mörker?" Jet skrattade. Naomi drog av sig den åtsittande dräkten och svävade fritt och halvnaken under den genomskinliga kupolen. Jet tog av sig sin tunna långarmade tröja, som närmast liknade en pyjamas. De omfamnade varandra, och tumlade runt, runt i det mörka utrymmet. De landade på golvet och blev liggandes där och tittade upp mot stjärnorna. Det kände det som att man när som helst skulle sugas ut i rymden, och falla långt, långt bort. Naomi sade: "Kanske skulle vi bli som de döda, förevigt fallandes in i det tomma intet, utan någon som skulle komma till vår undsättning." Jet log. "Eller så skulle vi bli som Gudar, fria, utan begränsningar, att åka varhelst vi ville." De omfamnade varandra igen. De hörde varandras andetag, kände varje hjärtslag, och kysste varandra ömt, men det låg något ödesmättat över hela denna händelse. Det rätta var fel, och det felaktiga rätt, och de kunde inte känna sig helt och hållet lyckliga. De vände sig därför till extasen, till ruset, i en flykt undan verklighetens svårigheter. Jet kysste Naomi's bröst, vars vårtor var röda som hennes läppar, Naomi kysste hans och ingenting annat var längre förbjudet.

Två dagar senare upptäckte Naomi, när hon uttråkad gjorde en inspektion av rymdskeppets innandöme, en holografisk inspelningsenhet i ett skåp de aldrig tidigare hade undersökt. Hon plockade fram den och släckte belysningen så hon kunde se ordentligt. Det var skönt, tänkte hon, att göra något utan Jet, som mest bara satt tyst och betraktade stjärnorna. Kanske,

tänkte hon också hoppfullt, skulle hon få reda på någon ny information som skulle föra dem närmare en lösning på mysteriet. Det mysteriet gällde inte bara självmorden, utan hela den förbjudna zonen. Någon del av henne själv ville förstå varför det var förbjudet territorium. Och för spännings skull satt hon tyst i mörkret ett tag, med inspelningsenheten inom en armlängds avstånd, och tog ett djupt andetag.

När Naomi startade uppspelningen materialiserade sig ett blått hologram i luften. Formen som framträdde föreställde en medelålders man med ett grovt ansikte. Det var ganska svårt att urskilja alla detaljer för bakom mannen lös ett ljus sken, en slags energiform, som tycktes röra sig, utan fast skepnad. Detta avspeglade sig i utrymmet där Naomi satt, som om en film projicerades på rymdskeppets väggar. Mannen samlade sig, som för att tala, och det knastrade lite. "Energiformen...", sa mannen. Naomi såg hur blek och trött han var, hur uttryckslöst hans ansiktsuttryck såg ut, och hela inspelningen tycktes vara en stor ansträngning från hans sida. "Energien har krävt många människoliv hittills... Två till tog livet av sig idag..." Naomi stirrade andlöst in i hologrammet, vars skärpa ibland suddades ut, och mannen knappt syntes. "Jag kommer trots allt att fortsätta med dessa inspelningar..." Han harklade sig. "Det är mitt testamente." Plötsligt fylldes hela inspelningen med en ljus energiform, det knastrade och inget kunde urskiljas. Naomi väntade och till slut framträdde mannen igen. Hans ansiktsuttryck var deformerat i en krampaktig grimas, precis som om han led av någon mental sjukdom. Mannen fortsatte: "Det är energien som gör det svårt för oss och det finns inget vi kan göra." Mannen stirrade uttryckslöst på Naomi, som inte kunde slita blicken från honom. Hon stirrade på honom, mannen som inte längre kunde tala, utan bara satt där, tyst och otillräcklig. Tankar uppstod i Naomi's medvetande. Fragment av ett minne. Ett leende ansikte. En varm hand. Glass och solsken. En vandring med sin pappa längs en strand. De hade mötts medan hon bara var en liten flicka. Och han hade bara hälsat artigt. Men hon kunde inte glömma honom. Blicken. Hållningen. De raska stegen. Nu satt han framför henne, och var bara en spillra av sitt forna jag. Naomi tänkte då på Jet, på resan, och förstod allvaret i den situation de befann sig i. Att det fanns goda skäl till att detta var en förbjuden zon kunde inte längre förnekas och något måste göras. Deras liv kunde vara i fara. Hon satt fortfarande och stirrade in i mannens ansikte när en ljus energiform fyllde hologrammet, det knastrade till och inspelningen plötsligt tog slut.

Naomi och Jet satt lite senare tillsammans i köksenheten, som liksom manuvreringsenheten också var skyddad med en luftsluss och Jet drack ur en slang, som var dragen från väggen. Utifrån Naomi's perspektiv satt Jet upp och ner, men hon hade för länge sedan vant sig vid detta, och det kändes inte så konstigt. Jet bjöd artigt Naomi på drycken, som smakade som utspädd fruktsaft, och hon tackade ja. Jet räckte henne slangen och hon stoppade in

munstycket i munnen. Sedan pressade hon ner knappen som aktiverade pumpen. Drycken fyllde hennes mun och hon svalde. När hon var nöjd räckte hon tillbaka slangen till Jet som tog några klunkar till av vätskan. "Du förstår", sa Jet, "jag kan inte ge upp nu när vi kommit så här långt. Detta är något jag velat göra ända sedan jag hörde ryktas om den platsen." Han funderade ett slag. "Och innan dess har jag känt en dragning till något jag inte kan förklara. Det är något som kommer inifrån mig själv, en slags ton, en slags sång i mitt hjärta." Naomi såg på honom med empatisk blick. "Jag är medveten om det." "Men förstår du? Förstår du vad det innebär att följa sitt hjärta? Förstår du vad det innebär att lägga allt åt sidan som hindrar en från att leva fritt, utan att kompromissa?" Naomi var tyst ett slag. "Jo, jag förstår... och kanske är det därför jag tycker så mycket om dig." Naomi funderade ett slag. Hon tänkte på allt de upplevt tillsammans. På det första mötet. På stunderna av glädje de delat tillsammans. På hur hon alltid levt tillsammans med Jet på hans villkor. Var frihet verkligen att ge upp sig själv för någon man älskar? Byggdes inte kärlek på inbördes kompromisser? Varför uppoffrade inte sig Jet för henne, precis som hon uppoffrade sig för honom? Och varför älskade hon honom så mycket trots alla umbäranden han utsatte henne för? "Det vi sett tyder på att vi är på fel väg.", sa Naomi, "och varför kan du inte se saken från mitt perspektiv?" Naomi's ögon tårades. "Kan vi inte vända åter Jet?" Jet såg henne bara lugnt i ögonen. "Jag lutar mer på mitt inre än på yttre omständigheter. Det borde också du göra."

Plötsligt kändes en lätt vibration, en skakning, och de lyssnade intensivt. Flera skakningar, intensivare. Tystnad. Sedan kraftiga vibrationer. Så starka att de fylldes av skräck. "Naomi, fort!" De drog sig fram mot den första luftslussen och tog snabbt på sig rymdhjälmarna. När slussen öppnades fortsatte de hastigt vidare mot manuvreringsenheten, där de möttes av ett mystiskt sken. Det var som att den avlägsna nebulosan plötsligt hade kommit nära och uppenbarat sina hemligheter för dem. Framför dem syntes lysande vita energifält, genomskinliga slöjor av okänd materia, enorma till sin storlek, med ovala öppningar. Vibrationerna och spänningen tilltog i etapper och de upplevde ett tryck i sina huvuden som åtföljdes av en pulserande ton. Naomi tog av sig rymdhjälmen. Ett mystiskt knaster. Jet märkte hur Naomi's röda hår reste sig och pulserade i takt med detta, nästan som en bläckfisk som förflyttar sig i världshaven. Det var elektricitet i allt. Skenet tilltog när de närmade sig en av öppningarna i detta jättelika moln, med oregelbundna formationer. Jet förstod att det gällde att hålla sig kall. "Sätt dig i stolen och spänn fast dig!", sa han bestört, och de drog sig frammåt, hela deras värld vibrerade, men de fick tag i stolarna och hävde sig ner. De spände fast sig och Jet aktiverade den främje jetdriften, en stråle av het plasma forsade ut framför dem, vilket bländade dem till den grad att de var tvungna att titta bort. De tröcks frammåt med en väldig kraft och bältena skavde mot deras bröst. Sakta men säkert minskade hastigheten. Jet styrde dem säkert in genom en

av öppningarna i molnet, vibrationerna avtog, och de vande sig så småningom med ljuset.

Inne i molnet rådde en sällsam frid. Jet tänkte att om han någonsin skulle komma till himlen skulle det kunna se ut så här. Det var ett mestandels vitt landskap med mjuka kullar som välvdes i sinnrika former. Ifrån hans perspektiv ovanför liksom nedanför. Men ihålligheten sträckte sig så långt han kunde se. Jet fick känslan av att det måste ligga någon intelligent kraft bakom detta, då det tycktes vara alltför välordnat för att vara en naturlig formation. På sina ställen rörde sig de mjuka strukturerna som i floder, men det liknade samtidigt mer gas, rök eller dimma, än materia i flytande form. På sina ställen sken strukturerna inifrån med en intensivare vit färg, och strålar av detta ljus pekade i många riktningar. Det rörde sig mindre och större moln, en del tätare, en del tunnare, runt omkring dem, och Jet fick parera för dessa. Om han inte varit så rädd skulle han funnit detta vara ett sant nöje. "Vet du vad du gör?", frågade Naomi. "Ingen aning", sa Jet. "Men jag gör mitt bästa." De fortsatte långsamt framåt och nya formationer tornade upp sig. På vissa ställen smalnade molnet av, vilket ställde högre krav på Jet's styrförmåga, men det var aldrig farligt nära en kollision. Naomi sökte efter Jet's hand, och han protesterade inte. De var våta av svett, livrädda, men samtidigt upprymda av detta mysterium, som var ett under av skönhet.

Efter att de passerat ett smalt parti förstörades molnets innandöme hastigt och de fick syn på ett fast objekt som låg nästan mitt framför dem. Jet kopplade in den främre jetdriften och hastigheten sänktes. De passerade sedan sakta utefter sidan på vad som visade sig vara ett likadant rymdskepp som deras eget. Utanför rymdskeppet svävade livlösa kroppar beklädda med de för rymdflottans så karaktäristiska rymddräkterna i vitt. De läste i rött på rymdskeppet sida "United Systems" och under detta "Star Voyager 3a". "Då var det minst två skepp på den expeditionen", sade Naomi. Jet nickade. "Det är nog bäst att vi undersöker det." Naomi funderade ett slag och såg sedan allvarligt på Jet. "Ja, vi gör så."

De tyckte inte det var en lustig känsla att sväva sida vid sida av döda människor. Deras gasbaserade manuvreringsutrustning fungerade och de rörde sig sakta framåt. Det var svindlande att röra sig här, där molnets innanmäte var så stort och skräckinjagande. Skräckinjagande eftersom detta inte var någon dröm man kunde vakna ifrån, och farorna tycktes lura överallt. De kom till slut fram till rymdskeppet, som till skillnad från deras var intakt på utsidan och tröck på en knapp som öppnade luftslussen. Det tog sig in och dörren stängdes. Det väste till när luften strömmade in i utrymmet och dörren till insidan öppnades.

Där inne rådde ett kompakt mörker. De famlade sig fram och stötte i något innan de hann tända sina medtagna sökarmlys. Det var en död människa. Denne hade börjat ruttna. Det var hemskt att skåda, och Naomi och Jet var glada för att de hade medtagit eget syre så att de slapp känna

stanken. De förstod båda att eftersom denne börjat brytas ner så måste det vara relativt varmt inne i rymdskeppet. De letade sig vidare genom de olika enheterna. De möttes av flera förruttnade människor och dessa, liksom den första, liknade ingenting de tidigare hade sett. Huden hade förlorat sin ursprungliga färg och var ansatt av okända bakterier. Vita, gråa, gröna sjok av ruttnad hud och mögel. De mådde illa. Till sist begav de sig av mot manuvreringsenheten.

De gick in i luftslussen, dörren slogs igen, det väste till, och den inre dörren öppnades. Där möttes de av en helt oväntad syn. En man satt fastspänd i en av stolarna. Denne såg inte förruttnad ut och ändå var det relativt varmt i utrymmet. De drog sig framåt med hjälp av de handtag utefter väggarna som var avsedda för ändamålet. När de kom nära lös de på honom. De såg till sin förvåning hur hans bröstorg rörde sig. De vinkade med händerna framför hans huvud och väntade med spänning på en reaktion. Ingen kom. Han var alldeles kritvit i ansiktet. Naomi insåg då att detta var samma man som den man som gjorde inspelningen hon tidigare hade bevittnat. Samma man som hon hade mött på stranden när hon var liten flicka. Men han hade blivit äldre, nästan gammal, och han hade förbleknat ännu mer. Hans huvud var grovhugget, men minen uttryckslös. En mindre skada syntes i hans panna, som om han hade slagit sig i något. Det hela var mycket olustigt. De ville inte stanna, utan bara ge sig av därifrån. Naomi kände en djup ångest, en känsla av döende och förfall och hon tog tag i Jet's hand. Då kände de plötsligt en spänning i luften, en energi som pulserade genom deras kroppar. De backade. Vibrationer, liknande dem som de känt när de upptäckte molnet. Elektricitet. Ett intensivt ljus formades runt mannen som skakade och ryckte. Detta ljus fyllde honom, fick honom att vakna till liv. Till slut upphörde skakningarna. Mannen lyste av ett skirt ljus och han sade: "Vad vill ni?" Stämman lät inte som en vanlig mans, utan utomjordisk och främmande. Jet och Naomi blev mycket rädda.

De backade mot utgången. Jet skulle just till att trycka på knappen till luftslussen när en del av den ljusa energin från mannen avlägsnade sig från honom och närmade sig Jet. Jet lyckades trycka på knappen. I nästa stund fylldes han av energin, som var kall och fick honom att skaka. Naomi var stel av skräck. Hon visste inte om hon skulle vara kvar eller fly för sitt liv. Men hon insåg snabbt att detta att fly var omöjligt. Mannen talade: "Det finns inget ni kan göra. Jag ämnar nu finna motivet till era handlingar." Energin fyllde alltmera Jet's väsen, det sved, och han kände hur hans medvetande sakta trubbadades av, som om hans viljestyrka försvann och uppgick i något annat. Han hörde en röst inom sig själv tala: "Vad vill du?" och han hörde sig själv säga: "Jag vet inte." Energin fyllde Jet mer och mer och gränserna för hans väsen tycktes suddas ut. "Vad förväntar du dig av din resa?", sade den främmande rösten, samtidigt som mannen i stolen sade samma sak, som ett eko av det sagda. Jet sade nu högt så att även Naomi kunde höra: "Att finna

något... Något jag längtat efter ända sedan jag föddes." Energin, som Jet nu sammansmält med på ett djupt plan, sade genom Jet's mun: "Här finns inte det du söker. Det är en illusion." Energin lämnade Jet's kropp som sjönk ihop i kraftiga skakningar. Naomi omfamnade Jet, som hostade och spydde. Naomi's ögon fylldes av tårar och hon kramade sin älskade, höll honom i sin famn. Mannen i stolen talade: "Det finns inget mer jag vill säga er. Ni är inte intressanta för mig. Den värld ni hamnat i är inte vad Jet hoppats på. Iridius sång finns endast inom honom och det är det största hotet mot eran överlevnad. Jag tänker inte hindra er från att göra vad ni avser att göra. Men jag vill varna er. Det förvånar mig att ni kommit så här långt." Jet skakade fortfarande när energin lämnade mannens kropp.

Naomi drog med sig Jet ut i luftslussen, drog honom senare med sig genom skeppet, passerade med tårarna strömmandes nerför hennes kinder de ruttnade döda, fortsatte genom den yttre luftslussen. Hon drabbades av svindel på vägen mellan de bägge rymdskeppen, svettades ymnigt när hon letade sig igenom det uppsprängda hålet i deras rymdskepps sida. Utmattad drog hon av sig hjälmen när de äntligen befann sig i den relativa säkerheten i manuvreringsenheten. Hon såg på Jet vars skakningar nu hade avtagit. "Nu åker vi hem." Jet såg på henne med ihålig blick. Naomi skrek förtvivlat: "Vi måste åka hem!" Jet bara stirrade på henne. "Jag kan inte." Naomi skrek: "Hörde du inte vad han sade! Dina drömmar är en illusion!" Jet stirrade på Naomi, som om han inte kände igen henne, och sade sedan bittert: "Det är en förbannad lögn."

Udergången

Fården fortsatte vidare in i molnet under en tryckt tystnad. Det mystiska skenet hade en hypnotisk inverkan på Jet och Naomi, men i synnerhet på Jet, som såg något anmärkningsvärt i denna värld, något utöver vad Naomi eller han kunde förstå. Det var som att han levde sin dröm, som att det yttre återspeglade hans inre, och han hoppades genom detta bättre kunna förstå sig själv.

Ju längre de färdades ju intensivare blev skenet, molnformationer fanns utspridda som lyste inifrån som om de vore stjärnor i miniatyr. Det var också som om de smalare passagerna de tidigare mött blev alltmer ovanliga, och ju närmare centrum de kom ju större upplevdes ihåligheterna.

De väjade för energiformationerna, och för varje gång de gjorde detta kände Naomi att något gick förlorat, som om deras tid allt snabbare höll på att rinna ut. Hon frågade gång på gång Jet vad det var han hoppades kunna finna, men han satt tyst och sammanbiten, utan att ge något svar.

Ljuset bländade dem och Naomi började må illa. Det skedde gradvis, nästan obemärkt. Hon sade att de måste vända om, att ljuset gjorde henne sjuk. Jet svarade att hon inte behövde sitta bredvid honom, vid

manuvreringspanelen, utan att hon kunde ta sig någonstans där det var mörkt och slappna av. Naomi sade att hon kände sig säkrare om hon såg vad som skedde. "Vi måste vända om!", utbrast hon sedan och det vattnades i hennes ögon. Sedan sa hon inte så mycket mer, för hennes energi höll på att ta slut.

Ihålligheten nådde sin maximala storlek och de såg energimolnets centrum. En gnistrande koncentration av energi, som om det vore Iridius själv, sände ett bländande ljus mot rymdskeppet. Energiblixtar, och eruptioner av het materia omgärdade detta, och Jet insåg att han närmade sig slutet på sin färd.

Jet kopplade in den främre jetdriften och deras fart minskade gradvis. De blev till slut stående, med det gnistrande centrumet i deras synfält. De hade inte varit där länge förrän strömmen i rymdskeppet slogs ut. Panelerna slocknade, och hur Jet än försökte kunde han inte få igång färddatorn. Och utan denna fungerade ingenting. Naomi tittade på energicentrumet, tittade på Jet, tittade på vad som var död elektronik. Då kunde hon inte längre hålla illamåendet tillbaka. Hon spydde. Spydde vad som var kvar av det hon ätit för två dagar sedan. Samtidigt kände hon det som om hon höll på att värmas upp inifrån, och hennes medvetande trubbades av. Då först blossade illskan upp.

"Din jävla idiot!", skrek hon för full hals. "Din impotenta jävell!". "Vi håller på att brinna upp av livsfarlig strålning och det finns inget du kan göra!" "Inte ett jävla dugg!" Naomi grät häftigt men gråten avbröts sporadiskt av hostningar. Jet, som också hade börjat känna av strålningen, och såg Naomi's belägenhet, drabbades lite smått av panik. "Det kan inte vara så här!", sa han. Naomi tryckte händerna mot huvudet. Det vände sig i magen på henne en gång till, och hon kände för att spy, men ingenting kom. "Vi måste göra någonting!", bad Naomi och Jet såg sig omkring. Det fanns ingen lösning, men han kunde ännu inte tro på det uppenbara.

Jet lösgjorde sig och drog sig över till Naomi. Hennes kinder var blossande röda och hon hostade alltjämt. "Rör mig inte.", hostade hon fram. "Jag dör Jet!", sa hon sedan. Jet kände hur det vände sig i hans mage och han spydde. Även i hans huvud började det bli varmare och han visste inte vad han skulle ta sig till. "Du måste göra slut på mitt lidande!", sa Naomi, "Om du inte kan göra något annat så gör det Jet!" Jet tittade på sin flickvän, som totalt hade ändrat personlighet. "Det får inte vara så här!", tänkte han. Naomi var bortom all räddning. Det var som om huden i hennes ansikte, armar och händer började smälta upp. "Jag vill inte dö så här!", sa Naomi desperat. Då kom Jet kallt att tänka på att det låg en strålpistol i en låda nära styrpanelen. Han drog sig dit, öppnade lådan och tog upp pistolen. Han läste på strålpistolens sida. "United systems. Endast för auktoriserad personal." Vansinnet var så starkt att han inte förmådde se det allvarliga i situationen. Det var som en film. En thriller. En rysare. En skräckfilm. Paniken spred sig alltmer i kroppen då värmen, illamåendet och även smärtan växte sig allt starkare. Naomi skakade och kunde inte längre tala. Hennes hud kokade. Det

var som om eld slickade henne inifrån. Jet tittade på henne och drabbades av ett intensivt medlidande. Han drog sig över till henne och drog sedan henne till sig. Han sade tyst: "Jag älskar dig." Sedan lyfte han strålpistolen mot Naomi's hjärta. När strålen genomborrade henne sprutade blodet över Jets överkropp och Naomi sjönk ihop. Förtvivlat tittade han sig omkring.

Han skulle just till att lyfta pistolen mot sitt eget huvud, när ett sken starkare än förut lös upp hela manuvreringsenheten. Jet vände sig om och såg en form materialiseras. Utanför rymdskeppet, på ett avstånd av cirka fem meter, bildades ett stort ansikte av lysande energi. Det strålade, men ansiktsuttrycket var kallt och allvarligt. Det var mänskligt, men samtidigt helt i avsaknad av emotionalitet. Det betraktade Jet, som höll i strålpistolen och hostade. Strålar utgick från det och trängde till slut in i Jet's kropp, och de var kalla. Jet kände hur de nådde fram till hans inre, in i hans medvetande och han kände hur han blev ett med ansiktet, och samtidigt på något sätt, ett med energimolnet runt omkring honom. Det var ett kallt och obehagligt ljus, som fick det att svida i hans kropp. Samtidigt var det skönt att bli svalkad, då det var som att han tidigare höll på att brinna upp.

"Din tid är kommen Jet.", sa ansiktet. "Jag förstod redan tidigare att det skulle gå så här, men jag förstod också att jag inte skulle kunna hindra dig." Jet stirrade på ansiktet, vars ögon var glödande energi, neutrala och känslökalla. "Du har gått helt och hållet fel." "Om du inte trott att din resa var ett misstag tidigare, måste du förstå det nu." "Din älskade har dött under fruktansvärda omständigheter. Och du håller på att brinna upp av livsfarlig strålning." "Jag kan inte ge dig någon tröst, men jag vill ge dig sanningen." Jet hostade, såg ner på strålpistolen och sedan på ansiktet. Han ville helst av allt bara dö. "Vilken sanning?"

"Sanningen om vad som hänt här, människan och ditt liv." "Jag vill ge dig sanningen, för sanningen betyder mer än vad du någonsin kan förstå."

"Vem är du?" Jet flämtade tungt och för varje andetag var det som att han höll på att trubbas av. Ändå ansträngde han sig så mycket han kunde för att bibehålla medvetenheten.

"Vem jag är kan du aldrig någonsin förstå. Hela ditt sökande är missriktat och dina frågor är fåfänga." "Det du behöver förstå är att hela din drivkraft uppstått och närts av en illusion. Innan du förväntar dig att få svar på frågor som rör universums mysterier måste du först förstå dig själv. Men du är den du är, och du kan inte förstå. Jag vill bara att du inser vad du gjort, att du ångrar dig. Se den du är och vad du blivit."

Jet kände hur det började koka inombords. Och den lilla tankekraft han hade kvar förmådde inte greppa det han klart kunde se med sina ögon. Han förstod inte hur det hade kunnat bli så här, att hans hjärta skulle leda honom in i undergången. Han hade ju känt så starkt att han gjorde det rätta. Hur kunde det vara på något annat sätt? För första gången kände han tvivel på sig själv, och hans ögon fuktades.

”Du har inte följt ditt hjärta Jet.” ”Du är inte fri.” ”Du är en slav under en illusion som fått sådant grepp om dig att du tror att du är en slags Gud, allvetande och rättfärdig.” ”Sanningen är att hjärtat är något långt mer fantastiskt än vad du kan förstå.” ”Sanningen är att du aldrig skulle behandlat din älskade som du gjort om du verkligen visste vad det innebar att vara fri.” ”Men sanningen är också att jag inte kan klandra dig.”

Flammor av energi utgick från ansiktet men Jet förmådde inte längre att se som han tidigare gjort, som om allt vore ett äventyr, som om detta vore hans chans att komma underfund om något han inte förstod. Han hostade desperat och tittade än en gång på strålpistolen och hans lidande började bli outhärdligt.

”Iridius sång skapades för en lång tid sedan, i din barndom, när du drömde dig bort i science-fiction noveller och fantasyprogram. Det är en dröm du närt, genom att ständigt vägra att se verkligheten för vad den är, oavsett om den är på utsidan eller insidan.” ”Du kommer att upprepa dessa misstag, för du är den du är, precis som människorna i rymden. Ni har fantastiska möjligheter, fantastiska styrkor, oerhörd intelligens, men ni förmår inte att rätt göra bruk av den.”

”Ni skulle kunna förstå universum. Förstå verkligheter i verkligheter, dimensioner av dimensioner, enorma djup inuti och utanför er själva. Ni skulle förstå varför Hans flickvän dog och varför han åkte med på resan och sedan vände åter. Ni skulle förstå varför Naomi var med om ett osannolikt sammanträffande. Ni skulle förstå varför du gjorde som du gjorde. Ni skulle förstå mig, och varför jag av nödvändighet utsatt människor för fruktansvärda ting. Ni skulle förstå det ni behövde förstå för att leva tillsammans i harmoni och lycka. Om ni bara först försökte förstå er själva.”

Jet's sista krafter höll på att ta slut. Han förstod knappt längre vad som sades.

Han kände bara hur fruktansvärt han mådde. Och han förstod någonstans hur tragiskt hans öde var, även om inga tankar kunde formuleras. Illusionen hade börjat släppa sitt grepp om honom, när medvetenheten blivit så låg att han inte längre kunde kämpa emot.

”Du skulle inte tro det Jet, men jag känner inget hat mot dig. Och du är speciell. Vi är så oerhört olika du och jag. Jag kommer snart att lämna det ni människor kallar universum. Min uppgift är slutförd. Och vet detta, även om ditt misslyckande är totalt kommer du en dag att förstå det. Du kommer att kunna gråta, gräma dig, blicka tillbaka. Och då kommer allt att förändras. Detta är allt jag vill säga.”

Jet tittade med flackande blick på ansiktet som lös ett tag och sedan upplöstes i tomma intet. I samma stund började energimolnet runt omkring honom att förändras, liksom sugas in i dess lysande centrum. Jet's rymdskepp började röra på sig, och snart såg han ingenting alls förutom ett bländande sken. Då kände han hur något brast inom honom, förtvivlan välvde

upp, men han kunde inte gråta. Strålningen avtog inte utan intensifierades. Det var som att han kokades från insidan ut. Men han stönade inte, han skrek inte, han tänkte inte, han kände inte. Han lyfte bara instinktivt strålpistolen mot huvudet och tröck av.